

A Douglas fenyővel tett kísérletek eredménye.

453. szám. A múlt év tavaszán kísérlettétel végett megküldött Douglas fenyőmag tekintetében van szerencsénk jeleníteni, hogy az a rajta tett vizsgálat és csiráztatási kísérlet tanúsága szerint alig 5⁰/₀ csirázó képességgel birt. Ennek daczára elvettetett, de a mag rosszóságán kívül a kelést többszöri záporosó még inkább meghiusította, úgy, hogy csak mintegy 50 magonc lett az eredmény, 3—6 cm. magassággal. Egyébiránt még néhány két éves példánnyal is rendelkezünk, melyek múlt évben szétszurkálva (piquirozva) lettek, s két telet ép úgy kiáltak minden óvás nélkül, mint a lúczfenyő; ezek most (hajtás előtt) 7—12 cm. magasak. Megjegyzendő, hogy némelyek szépen kifejlett csúcsrüggyel birnak, mások ellenben, többnyire a legmagasabbak, nem zárták be tavasz idején a hossznövekvésüket, s így csúcsaik levannak száradva; de különben egészségesek. A tavaly kelt magoncok is elég jól teleltek, és e tavaszon egymástól 15 cmre szét lettek ültetve, hol 2 évig fognak maradni.

Egyébiránt van egy közel 4 méter magas példányunk is, mely teljesen bizonyítja, hogy e fenyőfaj középhegységeinkben ép úgy otthon érzi magát, mint a jegenyefenyő (*Abies pectinata* DC.)

Az eddigi kísérletekből kiviláglik, hogy a Douglas fenyő az első években ép oly védelmet igényel a nap heve, szárazság és késői fagyok ellen, mint a jegenyefenyő, de a világosságot már a második évben is jobban ki tudja használni ennél, s e tekintetben a lúczfenyőhöz (*Abies excelsa* DC.) inkább hasonlít.

Selmeczbányán, 1881. évi májushó 9-én.

Farbaky István,
az akadémia igazgatója.